

Leib temma kääst saab pärritud,
Mis rahvas maal ja linnas sõdd,
Ka se, kes paljast rahha teeb,

Oh põllomees siis ärra kiitle:
„Ma külwan põldo, harrin maad!
Seal jures nüüd ka sedda mõtle:
„Oh Jummal anna helded a'ad!
„Kui pudub Sinno õnnistus,
„Siis on mo tõ kõik kurvastus!“

Ei olle sinnul ommal süa,
Ei ellada sull' polle hä,
Kui sull' ei olle wilja müa,
Siis on sull' ommal kitsas kää:
Kui kasvab põld sull' wägga hääst,
Siis tulleb se kõik Jesa kääst!

Sa Jummal! olled ello Loja
Ja tahhad anda helded a'ad
Siis koggo pilwed, anna soja
Ja soenda ja kasta maad
Nüüd jälle selle aasta sees,
Mis praego tulleb meile ees.

Mi kaua, kui ma-ilm on seisnud,
Mi kaua seisab Sinno arm,
Mi kaua, kui on päike tõusnud,
Mi kaua näitab Sinno sõrm,
Et jälle ue aasta tood,
Uut toito maast ja merrest lood.

Sa aitad armust iggapiddi
Ja kuled meie palwe heält
Ei Sinna meie palwest tüddi
Kui pollume, Sa kuled pealt
Ja tahhad uel aastal ka
Meid jälle täita rõmuga.

Oh Jummal kela armust ärra,
Siis sõdda, werre-wallamist
Ja wargust, ahnust, tülli, käära,
Wee upputust ja põllemist:
Mis rikkus maad ja linnad teal
Ja ahvastust tooks ilma peal.

Kus ilma peal on pudus, hädda,
Ja waesed lapsed leinawad,
Siis wähhenda, oh Jesand sedda,